

Tak i na ně už došlo.

Všichni jsme měli různý malý, či velký premiérky, kteyá na nás v Domečku čekaly - a ještě samozřejmě čekají, ale tahle byla vyloženě jejich. Vlastně - kecám, tak úplně čistě jejich nebyla. Protože jsme se rozhodli, že když je v úterý ten státní svátek, tak by byla blbost, přejíždět do Prahy a pak zase zpátky a že prostě odsud pojedeme rovnou do prasé! Noo, tak si to aspoň vyzkoušíme ne? Co na nás v nedaleký budoucnosti bude čekat. A tím pádem došlo i na tu ohařskou premiéru.

Ohaříci zůstali prvně v Domečku sami, dostali ho na starosti a na hlídání. Vstávali jsme v kruté brzkou hodinu a já si říkala, kdeže jsou ty doby, kdy jsem z postele vylítla v půl sedmý. Háháá, půl sedmý, hihihíí. Pětka to jistila. Brtník vytáhnul ohaříky do lesa pod kostelíkem, ať se pořádně proběhnou a vyvenčí a dohlídnul na to, že ta koza flekatá, která má furt 1000+1 jinej zájem, než se vyvečnit, to zvládla nakonec kompletně. Než se vrátili, uvedla jsem sebe i postel do civilizovaného stavu a dokonce jsem si stihla namalovat i oči! Pche!

Když se fšící vrátili, pěkně jsme se uvítali - teda s ohaříkama, že jo. Pomudlala jsem je a než jsme odjeli, dala jsem jim každému odpustek v podobě plnicího žužlacího balonku (díííky za něj Mayooo!), do kterýho jsem jim nastrkala pidigranule, aby si je museli vydolovávat ven. Pak už jsme vypadli do tmy. Vzhledem k tomu, jak jsem dala ohaříkům v neděli do těla, mi bylo jasný, že celej den budou chrápat. A budou rádi, že jsou rádi.

Tak úplně jsem se nemýlila, až na malou výjimku. Ale na tu jsem přišla až o chvíli pozdějš. Když jsme zastavili před branou, přijela akorát vnučka paní sousedky. Šla jsem ji pozdravit a vzhledem k tomu, že jsme večer před tím slyšeli zvonit umíráček a pak hlásili značně nesrozumitelně, kdo odešel, šla jsem nenápadně zjistit, zda je paní sousedka v pořádku. Je. Uff. Ten, kdo odešel byla paní, který patřil náš Domeček. □ Brtník mezitím zajel do dvora a šel vypustit ty dva krakeny. Když mě slyšeli za zdí zahrady, mohli se pominout. Tak jsem se rychle rozloučila a poprosila, ať vnučka vyřídí paní sousedce, že jí pozdravujeme a děláme Mourínkovi společnost.

Vlítla jsem na zahradu, kde mě ti dva málem zahlušili. Podle toho, co říkal Brtník, bylo v Domečku ticho, nikdo neřval. Tak snad tuhle premiéru zvládli se ctí, říkala jsem si, když jsem vběhla do Domečku, abych si rychle přehodila kalhoty a bundu a mohli jsme všichni -

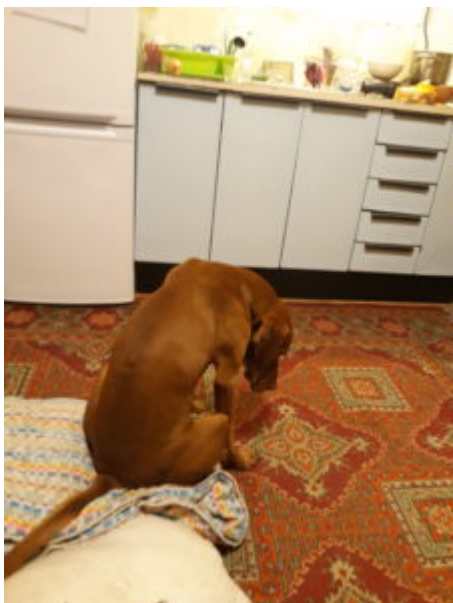
protože jsem vytáhla i Brtníka - vypadnout na chvíli do tmy na louky za vesnicí. Jo, se ctí, opravdu. Odpověděla jsem si, když jsem probíhala kuchyní a zaregistrovala na zemi rozbitej talíř. Byl od snídaně a zůstal na stole. A na něm pár drobečků od chleba. Autora rozhodně netřeba složitě vypátrávat. Taliprtka pravděpodobně dospěla k názoru, že co platí doma a na chalupě, neplatí tady. Zvykla si totiž vysedávat na židli u stolu!! Jak ostatně zdokumentováno ondynoj, když se účastnila přípravy večere. No a teď tady na ní čekal ten talíř s drobečkama, že jo. A nikde nikdo, že jo.... A nikdo neřeknul výslovně, že tady se to taky nesmí, že jo... a vona jako matka v očekávání, potřebuje pořád něco jíst, že jo... i kdyby to mělo být jen pár drobků ze suchý skývy, že jo... a jak to tak poctivě cídila, najednou to událo bác! Že jo. A copak vona za to může? Nemůže, že jo....

A vy taky nemůžete nic, že jo. Jen sebrat ty střepy, navlíknout si rychle ty gatě, bundu a vypálit za ostatníma, který už jsou na louce. Dobíhala jsem za nima a Rumíček mi běžel vstříc, abychom se mohli radostně dovítat, když na zahradě jsme to nestihli. Tali mě kupodivu zaregistrovala taky a letěla za mnou taktéž. Chvíli jsme se tak motali po louce a šerilo se čím dál tím víc. Otočili jsme se s Brtníkem oba současně směrem k vesnici a tam už byla tma. Domky svítily, byla vidět věž kostela a byl to hrozně útulnej pohled. Nikde žádněj panelák, novodový sklady, dálnice, letiště... nic. Jen ticho, štěkání nějakýho psa a Brtník řekl nahlas to, co jsem si říkala pro sebe v duchu. "To je jak o Vánocích, co?" A měl pravdu, byl to útulnej vánoční pohled na vesnici v údolí. A já budu mít vánoce asi pokaždý, když se tady rozhlídnu, páč než se mi tohle okouká! Je tady krásně i za tmy.

A tak jsme se vydali ještě na loučky za silnicí, přešli jsme je a tmou se pomalu šinuli starým sadem zpátky ke hřbitůvku a pak k nám. Moc hezký venčení to bylo. A ta premiéra nakonec dopadla dobře, čert vem ten talíř, ne?

Oni evidentně byli hrozně hladoví. Přes to, že ještě zdaleka nebyl čas večere, oba dávali značně najevo, že by rádi něco pojedli. Tvrdili, že jim Brtník ráno nedal najíst. A nebo teda vyloženě jen mááálinkoooo. Tak malinko, že hrozí, že oba uhynou na vyčerpání hladem.

Rumoušek demonstroval tiše a postupně uvadal pod linkou:

Tali ta naopak vyváděla a když jsem jí řekla, ať mi vleze na záda, tak poslechla na slovo ☺☺

